

а риза-та имъ отъ вѣнка; отъ това ѝ и излѣзла тая поговорка.

820 Извѣтралъ му умъ-тъ. Сир. Полудѣлъ, подивѣлъ.

Изгледалъ го, отъ глава-та до крака-та.

Изгледаха ми са очи-те да гледамъ. Развatzъ, кога-то чѣкатъ нѣкого, а той не дохожда.

Изгори едного, та посипи другиго. Или:

Изгори Павла, та посипи Петра. Гледай: Кжжавъ-то Павелъ. . . .

825 Излѣе сичко, като скакалци.

Излиза на глава. Сир. Надвива на други-те; юнакъ ѝ.

Излѣзалъ чистъ, като помия. Развatzъ за тогова, който билъ виновенъ, а са оправдалъ.

Изменява са, като презъ Марта време-то. Развatzъ за вѣтхринчови-те и непостояни-те люде. Срѣб. Непостојан, као март мјесецъ.

Измѣрилъ го отъ глава-та до крака-та. Сир. разбралъ го, кжкво ѝ цвѣте.

830 Измилъ бѣло-то, та остало черно-то. Развatzъ за тогова, който са много кити и мнѣ.

Изплувалъ отгоре, като зехтинъ.⁵ Сир. Надвилъ, оправдалъ са.

Изправилъ са, като джбъ.⁶

Изхвъркналъ му коремъ-тъ, като на Циганче. Сир. Осиромашѣлъ, оголѣлъ.

Изхвжрла хвжрла майци ти буца въ гжрла! (Клѣтва.)

Така кжлнатъ жени-те оногова, който ги бие съ камъне.

835 Изъ слама кале не стая. (П. К—ва.)

Изъ твой-те уста, въ Божий-те уши! Сир. Да та чуе Господъ. Срѣб. Из твојих уста у божје уши!

Изѣлъ Мухамедови-те залци. Прим. 17.

Изѣлъ си копъ-тъ кирия-та.

Изѣлъ си умъ-тъ въ гладно време.

⁵ Дръвено масло.

⁶ Дубъ, дупъ—горнякъ.